

PODSTAWY PEDAGOGIKI PASTORALNEJ

Piotr Mazur

Wyższa Szkoła Filozoficzno-Pedagogiczna „Ignatianum”

Wydawnictwo WAM

Kraków 2011

Wstęp

Misją Kościoła jest przekazanie orędzia Dobrej Nowiny, które zawarte jest w Piśmie Świętym. Chrystus powierzył swoim uczniom i całemu Kościołowi szczególne zadanie: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przekazałem” (Mt 28,19-20). To posłannictwo zobowiązuje do realizacji misji zbawczej w świecie.

Realizacja misji zbawczej Kościoła dokonuje się poprzez spełnianie potrójnej funkcji: nauczycielskiej, kultycznej i pasterskiej. Wypełnienie funkcji nauczycielskiej spełniane jest poprzez różnorodne formy głoszenia Ewangelii współczesnemu światu. Sprawom tym wiele uwagi poświęca teologia i jej działy, takie jak: katechetyka, homiletyka. Funkcja kultyczna urzeczywistnia się w sprawowaniu sakramentów świętych i innych posług liturgicznych. Zagadnienia te są przedmiotem zainteresowania liturgiki. Natomiast funkcja pasterska realizuje się w szeroko pojętym duszpasterstwie, które od strony naukowej opisuje teologia pastoralna.

Istotnym zadaniem Kościoła jest również realizacja misji wychowawczej. Jest ona niejako uzupełnieniem powyżej wymienionych funkcji – nauczycielskiej, kultycznej i pasterskiej. Głoszenie słowa Bożego, sprawowanie liturgii, prowadzona w parafii działalność duszpasterska wymaga również zwrócenia uwagi na jej aspekt pedagogiczny. Każde bowiem działanie ma również swój wymiar wychowawczy.

Kościół, obok rodziny i szkoły, jawi się jako ważny podmiot wychowania. Jego szczególnym obowiązkiem i powinnością jest troska o poziom przekazywanej wiedzy religijnej oraz wychowanie ku wartościom religijnym. Realizacja tych zadań dokonuje się poprzez katechezy parafialne, lekcje religii, prowadzenie szkół katolickich oraz szeroko pojęta działalność edukacyjna w ramach lokalnych wspólnot.

W dziedzinie wychowania Kościoł ma do spełnienia konkretne zadania: promocja godności człowieka, ukazanie jego wymiaru duchowego, praktykowanie i głoszenie wiary w swoim środowisku życia, ukazywanie sposobów urzeczywistniania wartości ewangelicznych w życiu codziennym.

Funkcja wychowawcza Kościoła jest przedmiotem badań pedagogiki pastoralnej. Jest to stosunkowo młoda dyscyplina naukowa. Za początek procesu jej tworzenia się możemy uznać Sobór Watykański II, który dokonał znacznego poszerzenia aktywności Kościoła ku człowiekowi i światu. W znacznej mierze został doceniony również jego wymiar pedagogiczno-wychowawczy. Postulowane przez sobór duszpasterstwo winno korzystać z najnowszych osiągnięć nauk pedagogicznych, w związku z czym istnieje zapotrzebowanie na pedagogikę pastoralną. Celem niniejszej pracy jest przedstawienie podstaw pedagogiki pastoralnej. W literaturze brak jest całościowego opracowania ukazującego pedagogikę pastoralną jako dyscyplinę pedagogiczną z jej podstawami naukowymi. Istnieją jedynie próby zasygnalizowania problemu i częściowe jego rozwiązania. W Polsce nauczanie soborowe w tym zakresie zostało podjęte przez dwóch pedagogów: F. Blachnickiego i S. Kunowskiego.

F. Blachnicki jako pierwszy wskazał na potrzebę pedagogiki pastoralnej. W zaproponowanej koncepcji teologii/eklezjologii pastoralnej wśród przedmiotów z zakresu prakseologii pastoralnej przeznaczył miejsce dla pedagogiki pastoralnej. Jego zdaniem winna ona wskazywać metody skutecznego realizowania planów duszpasterskich w oparciu o osiągnięcia współczesnej pedagogiki¹.

Zdecydowanie największy wkład w powstanie i rozwój pedagogiki pastoralnej wniósł S. Kunowski². Jako pierwszy dał opis tej

¹ Zob. F. Blachnicki, *Teologia pastoralna ogólna*, cz. 2, Lublin 1971, s. 476-486.

² Zob. S. Kunowski, *Założenia i aktualne potrzeby wychowania katolickiego*, „Ateneum Kapłańskie” 54 (1962) z. 323, s. 222-233; tenże, *Podstawy wychowania duszpastersko-katechetycznego*, „Katecheta” 1962 nr 4, s. 204-215; tenże, *Potrzeby wychowania duszpastersko-katechetycznego*, „Katecheta” 1962 nr 5, s. 263-272; tenże, *O wychowaniu parafialnym*, „Katecheta” 1964 nr 4, s. 151-154; tenże, *Potrzeby programowe pedagogicznego kształcenia alumnów*, „Ateneum Kapłańskie” 71 (1968) z. 355, s. 65-76; tenże, *Rozwój pedagogiki katolickiej w Polsce*, „Sprawozdania TN KUL” 1968 nr 16, s. 151-154; tenże, *Elementy pedagogiczne teorii seminarium duchownego jako instytucji wychowawczej*, „Colloquium Salutis. Wrocławskie Studia

dziedziny naukowej i wskazał ją jako jeden z czterech głównych działów pedagogiki chrześcijańskiej. W związku z wytycznymi Soboru Watykańskiego dotyczącymi wychowania wiernych zrodziło się zapotrzebowanie na pedagogikę pastoralną. Według Kunowskiego „nauka o wychowaniu ludzi na chrześcijan przeszła wyrażną ewolucję od początkowej pedagogiki katolickiej, traktowanej jako część pedagogiki religijnej, zestawianej w jednej płaszczyźnie z pedagogiką liberalną i socjalistyczną, do uzupełnienia przez ogólniejszą pedagogikę chrześcijańską, a kończąc na pedagogice pastoralnej”³.

Jego zdaniem określa ona podstawowe założenia dotyczące ideału człowieka jako „nowego stworzenia” w Chrystusie; wskazań ewangelicznych, co do wartości i postaw życiowych w zastosowaniu do życia chrześcijańskiego⁴. Stąd też działania wychowawcze Kościoła „nie ograniczają się do sfery religijno-moralnej człowieka, lecz mają w nim ukształtować zarazem: człowieka, chrześcijanina i patriotę, dobrego członka własnej wspólnoty narodowej”⁵.

S. Kunowski w swoich artykułach wielokrotnie składał postulat, aby pedagogika pastoralna była przedmiotem ujętym w ramach studium alumnów Wyższych Seminariów Duchownych. Jej bowiem zadaniem jest przygotować alumnów oraz wspomóc kapłanów w pracy duszpasterskiej. W znacznej mierze alumni mogliby w ramach wykładów i ćwiczeń z pedagogiki pastoralnej zapoznać się z aktualnymi wyzwaniem duszpasterskimi i sposobami ich rozwiązywania. Jak do tej pory ten postulat nie został zrealizowany. Należy jednakże żywić nadzieję, że w ramach reformy dydaktycznej Seminariów Duchownych, pedagogika pastoralna znajdzie swoje właściwe miejsce w programie studiów.

W polskiej literaturze znajduje się jedynie kilka artykułów i jedna praca zbiorowa z zakresu omawianego przedmiotu. Zagadnieniem

Teologiczne” 2:1970, s. 211-241; tenże, *Podstawy pedagogiczne rozwijania życia wewnętrznego*, w: *Ku odnowie życia wewnętrznego. Powołanie człowieka*, red. T. Bielski, Poznań 1972, s. 67-100; tenże, *Pedagogika pastoralna w odnowie soborowej*, w: *Z zagadnień kultury chrześcijańskiej*, Lublin 1973, s. 587-595.

³ S. Kunowski, *Pedagogika pastoralna...*, dz. cyt., s. 589.

⁴ Zob. tamże, s. 589-590.

⁵ Tamże, s. 590.

zajmowali się tacy autorzy jak: K. Półtorak⁶, R. Niparko⁷, M. Marczewski⁸, J. Przybyłowski⁹, T. Sakowicz¹⁰.

Ks. K. Półtorak w kontekście zachodzących przemian społeczno-religijnych we współczesnym społeczeństwie zauważa konieczność zmian w duszpasterstwie prowadzonym przez Kościół. Dotyczy to zarówno metod i form pracy duszpasterskiej, jak i formacji duszpasterzy. Jego zdaniem są to dwa główne zadania, jakie należy wyznaczyć pedagogice pastoralnej. Proponuje zatem, aby wychowanie, rozumiane jako integralna formacja, stanowiło centrum odnowy rozumienia Kościoła i jego duszpasterstwa¹¹.

K. Półtorak dostrzega wiele punktów styecznych pedagogiki pastoralnej z teologią pastoralną (zbawienie człowieka), jednakże są odrębnymi dziedzinami wiedzy. Autor uzasadnia: „Pedagogika pastoralna, analogicznie do psychologii pastoralnej czy socjologii religii, nie może być sprowadzana jedynie do prostego wykorzystania i instrumentalnego zastosowania osiągnięć pedagogiki. Pedagogika pastoralna powinna być dziedziną wiedzy w nurcie innych dyscyplin teologicznych: posiada swój własny przedmiot, własny cel i własną metodę. Jako dyscyplina wiedzy analizuje dogłębnie życie bosko-ludzkiego organizmu wspólnoty Kościoła z punktu widzenia formacji i wychowania osób i środowisk ludzkich, aby stawali się jako ochrzczeni czynnymi nosicielami charyzmatów i służb w Kościele, a przez to prawdziwymi duszpasterzami”¹².

W istniejącym duszpasterstwie musi nastąpić pewnego rodzaju przewartościowanie. Współczesnemu człowiekowi trzeba ukazać

⁶ Zob. K. Półtorak, *Pedagogika pastoralna. Nowe inspiracje duszpasterskie*, „Teologia Praktyczna” 2001 nr 2, s. 67-80.

⁷ Zob. R. Niparko, *Jaka pedagogika na wydziałach teologicznych?*, „Teologia Praktyczna” 2002 nr 3, s. 286-300.

⁸ Zob. M. Marczewski, *Eklezjologia komunii a pedagogika pastoralna*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 28-51.

⁹ Zob. J. Przybyłowski, *Pedagogika pastoralna a funkcja wychowawcza Kościoła*, „Ateneum Kapłańskie” 144(2005) z. 577, s. 437-453.

¹⁰ Zob. T. Sakowicz, *Pedagogika pastoralna*, w: *Encyklopedia pedagogiczna XXI wieku*, t. 4, Warszawa 2005, s. 185-192; tenże, *Socjalizacja młodzieży jako paradygmat pedagogiki pastoralnej*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 83-103.

¹¹ Zob. K. Półtorak, *Pedagogika pastoralna...*, dz. cyt., s. 68-69.

¹² Tamże, s. 74-75. Zob. M. Z. Stepulak, *Wybrane zagadnienia z psychologii pastoralnej*, Siedlce-Opole 2007, s. 19-20.

Kościół zwrócony ku jego potrzebom i pragnieniom. Należy zmniejszać istniejący dystans pomiędzy środowiskami kościelnymi i świeckimi. To zbliżenie powinno doprowadzić do wzajemnego przenikania się Ewangelii i kultury. Kierunki działań powinna wyznaczać pedagogika pastoralna, której studiowanie i praktyczne zastosowanie powinno stać się osnową nowej ewangelizacji¹³.

Ks. R. Niparko w swoim artykule stawia pytanie, jaka pedagogika powinna być wykładana na wydziałach teologicznych. Jego zdaniem pedagogika uprawiana na tychże wydziałach nie może ograniczać się jedynie do przekazywania informacji encyklopedycznych na temat wychowania, jego historii, rodzajów i systemów wychowawczych. W tym też kontekście przedstawił dwie koncepcje pedagogiki akademickiej: pedagogikę otwartą inspirowaną chrześcijaństwem oraz pedagogikę pastoralną.

R. Niparko za najbardziej odpowiadającą myśli teologicznej na temat wychowania wskazał koncepcję pedagogiki otwartej. Jednocześnie proponuje, aby jej podporządkować pedagogikę pastoralną, która byłaby bardziej „formacją, a więc rodzajem wychowania chrześcijańskiego, nastawionego na przygotowanie do pełnienia określonych ról w Kościele lokalnym lub powszechnym”¹⁴.

Problem pedagogiki pastoralnej podjął M. Marczewski, który nawiązuje do eklezjologicznej dedukcji teologii pastoralnej i przemysłów pedagogicznych F. Błachnickiego. Jego zdaniem jest ona nauką pomocniczą teologii pastoralnej. Ponadto wskazuje, że powinna ona realizować zasadę personalistyczno-chrystopologiczną oraz zasadę życia Kościoła jako Kościoła (*koinonia, communio*). Musi korzystać z osiągnięć pedagogiki, psychologii i socjologii, wypracowując prakseologiczne zasady, które umożliwią Kościołowi realizację misji zbawczej w świecie współczesnym¹⁵.

Kolejnym autorem, który zajął się problemem pedagogiki pastoralnej jest ks. J. Przybyłowski. Jego zdaniem jej przedmiotem powinno być „wychowanie w ramach działalności Kościoła, a także [ustalenie] relacji funkcji wychowawczej do ogólnie pojętej praktyki kościelnej i duszpasterstwa w szczególności”¹⁶.

¹³ Zob. tamże, s. 80.

¹⁴ R. Niparko, *Jaka pedagogika...*, dz. cyt., s. 296.

¹⁵ Zob. M. Marczewski, *Nowy człowiek – paradygmat pedagogiki pastoralnej*, w: *Jakiego człowieka chcemy wychować?*, red. W. Kubik, Kraków 2002, s. 69-77.

¹⁶ J. Przybyłowski, *Pedagogika pastoralna...*, dz. cyt., s. 437.

Pedagogika pastoralna zajmuje się funkcją wychowawczą Kościoła, stąd też posiada ściśle związki z teologią pastoralną. W podejmowanych pracach badawczych należy uwzględniać osiągnięcia zarówno nauk pedagogicznych, jak i teologicznych, a zwłaszcza w praktycznym wymiarze. Obszar badań winien więc być opisany pedagogicznie i teologicznie¹⁷.

Problematyką pedagogiki pastoralnej zajął się również T. Sakowicz, który w swoim artykule zwrócił uwagę na jej związki z socjalizacją. Za zwyczaj termin ten kojarzony jest z przystosowaniem jednostki do życia społecznego. Rzadziej mówi się o przystosowaniu do rzeczywistości duchowej. W związku z tym, że pedagogika pastoralna koncentruje swą uwagę na wychowaniu w aspekcie zbawienia, stąd też postuluje, aby socjalizacja stała się jej paradygmatem. Autor przekonuje: „Socjalizacja (...) jako parasol okalający całokształt rozwoju społeczno-duchowego jednostki winna stać się przedmiotem zainteresowania specjalistów poszukujących odpowiedzi na pytanie: jak kształtować jednostkę, by przygotowując ją do pełnienia odpowiedzialnych ról społecznych zarazem nie utraciła kontaktu z Bogiem i swym życiem nieustannie do Niego zbliżała się. Jest, zatem przedmiotem zainteresowania pedagogów pastoralnych cały proces socjalizacji jednostki”¹⁸.

Zdaniem T. Sakowicza pedagogika pastoralna jawi się jako jedyny w swoim rodzaju całościowy sposób wychowywania młodzieży. Obejmuje bowiem wszystkie sfery życia ludzkiego, włącznie ze sferą duchową. W niej widzi przyszłość prawidłowego wychowania polskiej młodzieży¹⁹.

W polskiej literaturze ukazała się praca zbiorowa pt. *Pedagogika pastoralna* pod redakcją M. Marczewskiego. Przedstawia w ogólnym zarysie dotychczasowy rozwój historyczno-interpretacyjny. Praca składa się z trzech zasadniczych części: założenia teoretyczne, analiza sytuacji, rozwiązania praktyczne. Na całość pracy składają się artykuły, które wpisują się w zasygnalizowane powyżej części.

Część teoretyczną otwiera przedruk pracy S. Kunowskiego na temat pedagogiki pastoralnej w świetle odnowy soborowej²⁰. W ko-

¹⁷ Zob. tamże, s. 440.

¹⁸ T. Sakowicz, *Socjalizacja młodzieży...*, dz. cyt., s. 83-84.

¹⁹ Zob. tamże, s. 102-103.

²⁰ Zob. S. Kunowski, *Pedagogika pastoralna w odnowie soborowej*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 19-27.

lejnym artykule M. Marczewski wskazuje na związki eklezjologicznej koncepcji teologii pastoralnej z pedagogiką pastoralną²¹. Zakończeniem pierwszej części pracy jest artykuł A. Jarząbka, w którym przedstawił ogólne elementy pneumatologicznej antropologii, szczególnie w ujęciu Y. Congara²².

Część druga zawiera analizę konkretnych sytuacji. A. Kiciński przedstawia główne kierunki wychowawcze i wkład Kościoła w wychowanie²³. Z kolei T. Sakowicz zwraca uwagę pedagogom pastoralnym na zainteresowanie się socjalizacją²⁴. Tę część pracy zamyka artykuł J. Mariańskiego, w którym autor przedstawia socjalizację religijną i moralną we współczesnej rodzinie²⁵.

W części trzeciej przedstawione zostały rozwiązania praktyczne. Pierwszym artykułem jest tekst F. Blachnickiego, w którym ukazane zostały główne założenia personalistyczno-maryjnej koncepcji wychowania²⁶. J. Mikulski przedstawia model wychowania w Ruchu Światło-Życie²⁷. Natomiast M. Andrzej zwraca uwagę na Eucharystię i jej istotną rolę w życiu chrześcijańskiej rodziny²⁸. Artykuł R. Wierna zamyka tę część pracy, a został poświęcony wartości świadectwa życia chrześcijańskiego²⁹.

Pedagogika pastoralna pod redakcją M. Marczewskiego, tak jak i wspomniane powyżej prace innych autorów, jedynie sygnalizu-

²¹ Zob. M. Marczewski, *Eklezjologia komunii...*, dz. cyt., s. 28-51.

²² Zob. A. Jarząbek, *Zarys antropologii pneumatologicznej*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 52-70.

²³ Zob. A. Kiciński, *Prawa rozwoju osoby i wspólnoty ludzkiej w kontekście pedagogiki i magisterium Kościoła*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 73-83.

²⁴ Zob. T. Sakowicz, *Socjalizacja młodzieży...*, dz. cyt., s. 83-103.

²⁵ Zob. J. Mariański, *Socjalizacja religijna i moralna w rodzinie współczesnej – stan aktualny i perspektywy*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 104-127.

²⁶ Zob. F. Blachnicki, *Personalistyczno-maryjna koncepcja wychowania młodzieży*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 131-142.

²⁷ Zob. J. Mikulski, *Nowy człowiek jako model wychowania w Ruchu Światło-Życie*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 143-160.

²⁸ Zob. M. Andrzej, *Eucharystia – sercem niedzieli i zasadą życia wspólnoty rodzinnej*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 161-178.

²⁹ Zob. R. Wierna, *Świadectwo życia chrześcijańskiego darem Kościoła dla świata*, w: *Pedagogika pastoralna*, red. M. Marczewski, Lublin 2003, s. 179-184.

je ogólne założenia pedagogiki pastoralnej. Tak więc w literaturze przedmiotu nie ma całościowego opracowania zagadnienia. Stąd też jawi się konieczność wypełnienia tej przestrzeni.

Zdecydowana większość autorów wskazuje miejsce pedagogiki pastoralnej w naukach teologicznych. Czynią to uzasadniając jej licznymi związkami z teologią pastoralną. Istotnie tak jest, że obie dyscypliny wzajemnie się uzupełniają, poruszają te same zagadnienia, mają wspólny cel – zbawienie człowieka. Są to dziedziny w pewnym zakresie komplementarne. Nie da się tu teologii oddzielić od pedagogiki, i odwrotnie, nie można pedagogiki pozbawić treści teologicznych.

Jednakże należy przyznać rację S. Kunowskiemu, że miejsce pedagogiki pastoralnej jest w naukach pedagogicznych i należy ją włączyć jako jeden z czterech działów pedagogiki chrześcijańskiej. Pedagogika pastoralna posiada zdecydowanie charakter nauki pedagogicznej, a nie teologicznej, choć w znacznym stopniu musi korzystać i z jej naukowych osiągnięć.

W powyższym kontekście przyjęto następujące tezy i postulaty, które uzyskały szczegółowe rozwinięcie w pracy. Każda nauka posiada swój własny przedmiot, metodę i cel. W przypadku pedagogiki pastoralnej jej przedmiotem jest wychowawcza funkcja Kościoła, wskazuje ona na sposoby i metody realizacji misji zbawczej. Zasadniczym źródłem dla pedagogiki pastoralnej jest Objawienie Boże zawarte w Biblii i tradycji Kościoła.

Właściwą dla pedagogiki pastoralnej metodą jest metoda JOC – widzieć, oceniać, działać. Dostrzegając aktualne problemy duszpasterstwa należy oceniać je zgodnie z nauką zawartą w Piśmie Świętym i nauczaniem Kościoła. Dopiero po zbadaniu problemu i zapoznaniu się z nauczaniem Kościoła, następuje trzeci i ostatni etap – działanie. Szukając rozwiązań duszpasterskich należy kierować się zasadą, by przyniosło to jak najwięcej korzyści duchowych dla całej wspólnoty.

Głównym celem pedagogiki pastoralnej jest pomoc człowiekowi w osiągnięciu zbawienia. Stąd też jej zadaniem jest opracowanie wskazań ewangelicznych, dotyczących urzeczywistnienia wartości i postaw życiowych. Ukazuje ona również sposoby realizacji chrześcijańskiego ideału „nowego człowieka” w konkretnym życiu jednostki. W kontekście nauczania papieża Jana Pawła II za najważniejsze zadanie pedagogiki pastoralnej w obecnych czasach uznać należy nową ewangelizację. Stąd też ma ona ukazywać sposoby i metody jej realizacji.

W niniejszej pracy dochodzi do przecięcia się ujęć pedagogicznych z ujęciami inspirowanymi Objawieniem Bożym, zawartym w Piśmie Świętym. Podejmowanie zagadnienia wymagają omówienia zarówno kontekstu historycznego, jak i współczesnego. Rodzi się również konieczność wyjaśnienia niektórych pojęć, problemów, w ujęciu filozoficznym, socjologicznym, teologicznym i nade wszystko pedagogicznym.

W dysertacji zastosowano dwie metody: analityczno-porównawczą i analityczno-syntetyczną. Pierwszą metodę zastosowano w celu analizy porównawczej podstawowych pojęć m.in.: pedagogika, pedagogia, ewangelizacja, nowa ewangelizacja, wychowanie, formacja, edukacja, nowy człowiek, wartość, rodzina.

Drugą metodę zastosowano w celu analizy źródeł (dokumentów) wykorzystanych w pracy. Charakterystyczną jej cechą jest to, że dużą uwagę przywiązuje się do dokładnego określenia wartości poznawczej dokumentów. Dąży się do wykazania, że uwzględnione w analizie dokumenty mogą być uzasadnioną podstawą rozwiązywania interesującego badacza problemu³⁰. Na tym etapie pracy zastosowana została również technika analizy treściowej, która polega na interpretacji treści zawartych w badanych dokumentach. Technice tej poddane były dokumenty Urzędu Nauczycielskiego Kościoła (soborowe, Stolicy Apostolskiej, nauczanie papieży), Konferencji Episkopatu Polski i państwowe.

W opracowaniu tematu korzystałem z *Pisma Świętego Starego i Nowego Testamentu* (Poznań-Warszawa 1990) oraz z dokumentów Urzędu Nauczycielskiego Kościoła. Za najcenniejsze uznać należy nauczanie soborowe, a zwłaszcza dekrety i konstytucje Soboru Watykańskiego II.

W pracy wykorzystane zostały dokumenty Stolicy Apostolskiej: *Kodeks Prawa Kanonicznego*, *Katechizm Kościoła Katolickiego*, oraz dokumenty poszczególnych kongregacji, a zwłaszcza Kongregacji ds. Wychowania Katolickiego, Międzynarodowej Rady do Spraw Katechezy, Papieskiej Rady do Spraw Rodziny.

W niniejszej dysertacji odwołano się do oficjalnego nauczania papieży w formie encyklik i adhortacji: Leona XIII, Piusa XI, Piusa XII, Jana XXIII oraz Pawła VI. Zdecydowanie najwięcej z papieskiego nauczania wykorzystano z publicznych wypowiedzi Jana

³⁰ Zob. M. Łobocki, *Wprowadzenie do metodologii badań pedagogicznych*, Kraków 1999, s. 241-243.

Pawła II w formie encyklik, adhortacji, listów apostoelskich, orędzi, homilii i przemówień, ze szczególnym uwzględnieniem nauczania skierowanego podczas pielgrzymek do Polski.

Ze względu na specyficzny charakter duszpasterstwa w Polsce sięgnięto po dokumenty Episkopatu Polski m.in. *Dyrektorium katechetyczne Kościoła katolickiego w Polsce*, listy pasterskie oraz dokumenty II Polskiego Synodu Plenarnego (1991-1999).

Do materiałów źródłowych należy zaliczyć również dokumenty międzynarodowe, jak chociażby *Konkordat między Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską*. W pracy wykorzystano również materiały Ministerstwa Edukacji Narodowej, szczególnie: *Ustawa o systemie oświaty z 7 września 1991 r.* oraz *Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 kwietnia 1992 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w szkołach publicznych*.

Analiza poszczególnych dokumentów z nauczania Kościoła katolickiego pozwoliła na dokonanie swoistej syntezy na wybrane zagadnienia niniejszego studium. Dla pełniejszej syntezy sformułowanych wniosków wykorzystano publikacje współczesnych pedagogów i teologów zajmujących się podjętymi w pracy zagadnieniami.

Jak już zostało wcześniej podkreślone, celem pracy jest określenie celu przedmiotu pedagogiki pastoralnej oraz głównych jej podstaw: ontologicznych, antropologicznych i aksjologicznych; jak również współczesnych wyzwań.

Praca składa się z trzech zasadniczych części, z których każda zawiera trzy rozdziały. Ponadto zaopatrzona jest w wykaz skrótów, bibliografię, ogólny wstęp i zakończenie.

Część I: *Pedagogika jako nauka i jej podstawy* wskazuje na genezę i rozwój pedagogiki jako dyscypliny naukowej, proces kształtowania się pedagogiki pastoralnej oraz nową ewangelizację jako jej współczesne zadanie.

W pierwszym rozdziale zostaną wyjaśnione podstawowe pojęcia: *pedagogia*, *pedagogika*, a także związek pedagogiki z innymi dyscyplinami naukowymi z nią współdziałającymi. Będzie również ukazane miejsce pedagogiki w systemie nauk, a także najważniejsze z proponowanych klasyfikacji nauk pedagogicznych. Zostanie również wskazane miejsce pedagogiki pastoralnej w klasyfikacji pedagogiki ogólnej.

Rozdział drugi dysertacji podejmuje zagadnienie pedagogiki pastoralnej – jej cele i zadania. Aby lepiej zrozumieć istotę pedagogiki-

ki pastoralnej ukazane zostaną fundamentalne zasady pedagogiki chrześcijańskiej i jej podział. Pozwoli to na ukazanie współzależności z pedagogiką pastoralną. Przedstawiony będzie również proces tworzenia się pedagogiki pastoralnej oraz jej koncepcja (przedmiot, metoda, cel).

W rozdziale trzecim ukazana zostanie nowa ewangelizacja jako zadanie dla współczesnej pedagogiki pastoralnej. Omówione będą: pojęcie ewangelizacji, sens i idea nowej ewangelizacji, a także współczesne wyzwania dla niej. Na podstawie analizy nauczania Jana Pawła II przedstawione zostaną postulaty wychowawcze nowej ewangelizacji – formacja sumienia, prymat „być” nad „mieć”, integralny rozwój człowieka, świadectwo życia chrześcijańskiego.

Część II: *Podstawy pedagogiki pastoralnej* wskazuje na jej założenia ontologiczne, antropologiczne i aksjologiczne. Wyjaśnione zostaną pojęcia: wychowanie, pedagogia, formacja w ujęciu chrześcijańskim (ontologia). „Nowy człowiek” zostanie wskazany jako paradygmat pedagogiki pastoralnej (antropologia). Podjęty będzie problem wartości w procesie wychowania (aksjologia).

W pierwszym rozdziale zostaną wyjaśnione podstawowe terminy dla pedagogiki pastoralnej – *wychowanie, pedagogia, formacja*. Przedstawione zostaną biblijne podstawy wychowania i nauczanie Kościoła na ten temat. Wyjaśniona będzie istota wychowania chrześcijańskiego. Ukazany zostanie chrześcijański ideał wychowawczy oraz duszpasterski wymiar wychowania. Podejmując zagadnienie formacji chrześcijańskiej będą ukazane jej trzy główne wymiary: ludzki, intelektualny i duchowy.

Rozdział drugi rozprawy przedstawi główne koncepcje człowieka, ze szczególnym uwzględnieniem biblijnego ujęcia człowieka jako stworzonego na obraz i podobieństwo Boże. Szczególnym paradygmatem pedagogiki pastoralnej jest nowy człowiek. Stąd też wyjaśnione zostaną pojęcia: *stary i nowy człowiek*, oraz ukazany wzór nowego człowieka – Jezus Chrystus oraz proces chrystoformizacji, czyli upodabniania się do tego ideału.

W trzecim rozdziale podjęta będzie próba przedstawienia pedagogii nowego człowieka. Wychowanie nowego człowieka składa się z czterech zasadniczych elementów: wewnętrznej integracji, progezystencji (być dla innych), służbie drugiemu i pragnieniu autentycznej wolności.

Część III: *Współczesne wyzwania dla pedagogiki pastoralnej* wskazuje na aktualne zadania, jakie Kościół ma do spełnienia w dziedzinie szeroko pojętego duszpasterstwa. Ukazane zostaną one w trzech obszarach działalności wychowawczej Kościoła: rodzinie, szkole, parafii.

Rozdział pierwszy poświęcony jest rodzinie. Omówiona zostanie sytuacja rodziny, jej znaczenie, funkcje i zadania oraz współczesne zagrożenia dla jej prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie. Poruszony będzie problem wychowania w rodzinie i przez rodzinę, ze szczególnym uwzględnieniem wychowania ku wartościom, a zwłaszcza wartościom religijnym. Kolejnym zagadnieniem tego rozdziału jest duszpasterstwo rodzin, które obejmuje wychowanie do miłości, przygotowanie do małżeństwa oraz formacja prowadzona w ramach stowarzyszeń dla rodzin.

Drugi rozdział tej części pracy przedstawia działalność edukacyjną i wychowawczą Kościoła, która prowadzona jest w szkole i w parafii. Kościół jako podmiot edukacji podejmuje konkretne działania z tego zakresu. Ukazane zostanie zaangażowanie Kościoła w prowadzenie katechezy parafialnej, lekcji religii w szkole, organizację szkół katolickich oraz tworzenie oratoriów i świetlic parafialnych. Przedstawione zostaną formy pracy formacyjnej dla młodzieży w ramach Szkolnego Koła Caritas, Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży i Ruchu Światło-Życie.

W ostatnim rozdziale podjęta będzie próba ukazania powołania i posłannictwa świeckich w Kościele; ukazana rola laikatu w Kościele oraz ich zaangażowanie w apostołstwo. Przewidziane zostaną podstawy formacji ludzi świeckich i zadania katechezy dla dorosłych. Zwrócona będzie uwaga na wychowawczą rolę ruchów i stowarzyszeń katolickich, z uwzględnieniem szczególnej roli w tym zakresie Akcji Katolickiej.

Przedstawiona dysertacja jest próbą całościowego ukazania naukowych podstaw pedagogiki pastoralnej jako subdyscypliny pedagogicznej. Należy mieć nadzieję, że podjęte w niej zagadnienia teoretyczne przyczynią się do rozwoju tej subdyscypliny.

Pragnę bardzo serdecznie podziękować ks. prof. PhDr. ThDr. Amantiusowi Akimjakowi, PhD. i prof. zw. dr hab. Krystynie Chałas za naukową inspirację oraz cenne wskazówki podczas pisania pracy. Swoją wdzięczność pragnę wyrazić również prof. dr hab. Mirosławowi Babiarczowi oraz ks. prof. dr hab. Marianowi Stepulakowi za uwagi i spostrzeżenia, które nadały książce jej ostateczny kształt.